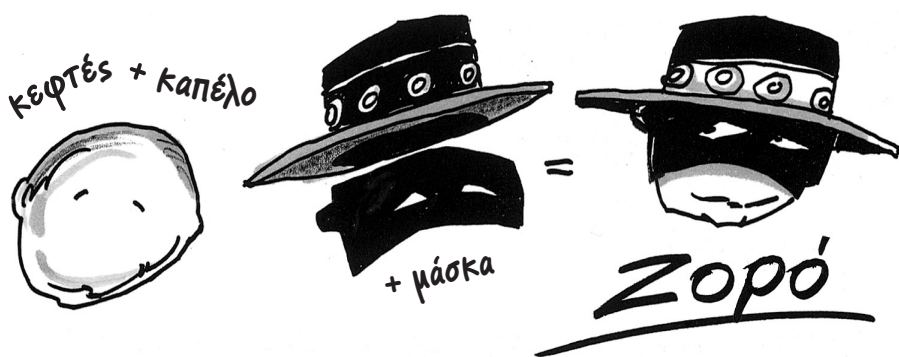

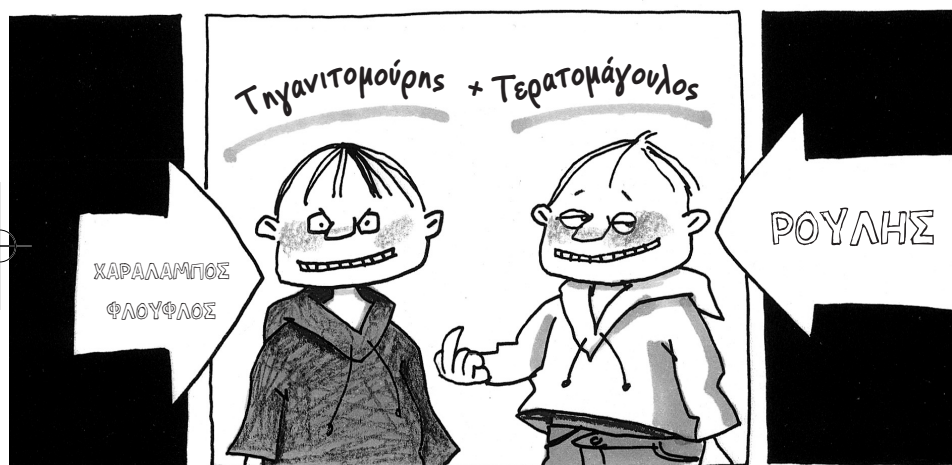
Δεν το πιστεύω. Πώς μπορεί να λένε Ζορό κάποιον που έχει για μούρη έναν πατημένο κεφτέ όπως αυτός ο Χαράλαμπος Φλούφλος; Αλλά μπορεί και η μούρη του πραγματικού Ζορό να θυμίζει κεφτέ και γι' αυτό να φοράει συνέχεια μάσκα...

Χαράλαμπος Φλούφλος, ναι, έτσι λέγεται κανονικά ο καινούριος στην τάξη μας. Για φαντάσου! Αν ήταν αυτό το όνομά μου, κι εγώ θα προσπαθούσα να το αλλάξω. Αλλά να το κάνω Ζορό; Σε καμία περίπτωση!

Πριν από λίγο καιρό, όταν είχαν έρθει στην τάξη μας αυτοί οι δύο, ο Χαράλαμπος και ο φίλος του ο Ρούλης, σκέφτηκα: Ποιοι είναι πάλι αυτοί οι παλαβοί; Δεν μπορούσες να τους πάρεις στα σοβαρά. Το είχα πει και στον Βίλη και συμφώνησε κι εκείνος αμέσως. Αλλά το τότε ήταν τότε!!!

Στο διάλειμμα το είπα και στην Κλειώ. Μιλήσαμε πολύ λίγο. Κι αμέσως άρχισε ο Χαράλαμπος με την αγριοφωνάρα του: «Ο Λούης Μαυροδέντρης είναι γυναικάς!». Κι όλοι γύρω του τραντάχτηκαν από τα γέλια. «Γυναικάς!» Αυτή η λέξη ήταν ξεπερασμένη,

από τότε που ο αδερφός μου πήγαινε ακόμα τετάρτη δημοτικού, κι αυτό ήταν πριν από εκατό χρόνια.

«Ο Λούης δάγκωσε τη λαμαρίνα!» άρχισαν ξαφνικά να τραγουδάνε.

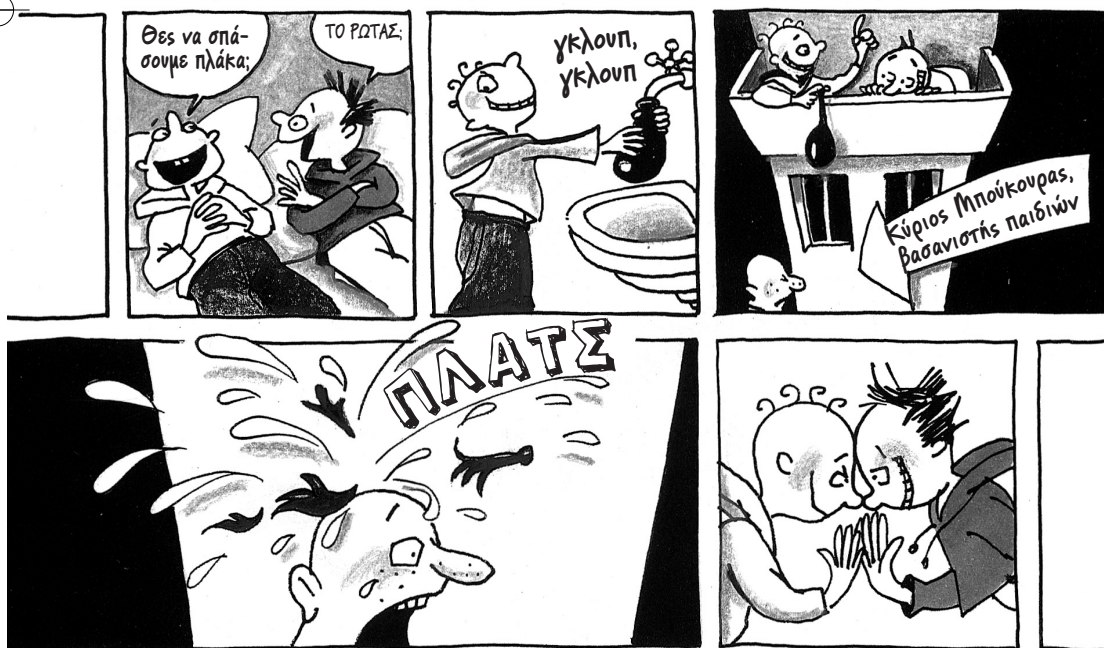
Εννοείται πως δεν τη δάγκωσα! Καθόλου μα καθόλου! Αλλά δε με άκουγε κανείς. Τότε σήκωσα απλώς τους ώμους μου και χτύπησα με το δάχτυλο το κούτελό μου, σαν να τους έλεγα «Το 'χετε χάσει».

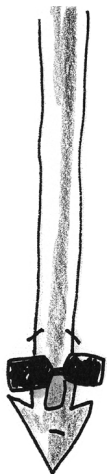
«Τι χτυπάς την πόρτα, δεν είναι σπίτι το μυαλό σου!» ούρλιαξε ο Ρούλης και οι άλλοι άρχισαν και πάλι να γελάνε. Αυτή τη φράση την είχε κλέψει από την πιο βλαμμένη τηλεοπτική σειρά όλων των εποχών. Γύρισα απ' την άλλη μεριά κι έφυγα. Δεν είχα καμία δουλειά με τέτοιους πανηλίθιους. Και ήμουν

απόλυτα σίγουρος ότι θα ερχόταν και ο Βίλης μαζί μου. Αλλά δεν ήρθε. Και από τότε, βασικά, άρχισαν όλοι μου οι μπελάδες...

Ο Βίλης είναι ο καλύτερός μου φίλος. Κάνουμε παρέα εδώ και αιώνες. Μια φορά, μάλιστα, ο Βίλης είχε έρθει μαζί μας στις διακοπές. Στην Ισπανία! Τέλεια ήταν. Πραγματικά! Αλλιώς, θα είχα παρέα μόνο τα δίδυμα, κι αυτά δεν τα αντέχω για πολλή ώρα. Τον Τζίμη πολύ δύσκολα και την Τζένη καθόλου μα καθόλου.

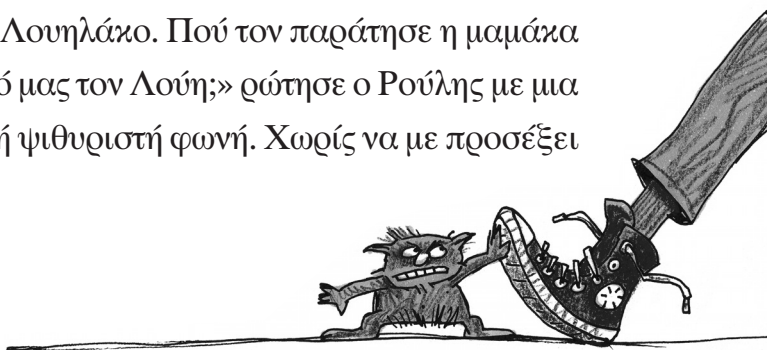
Ακόμα κι όταν δεν ταξιδεύουμε μαζί, βλέπομαστε συνέχεια ο Βίλης κι εγώ. Μαζί δε βαριόμαστε ποτέ. Κι αν τύχει να βαρεθούμε, κάτι θα σκεφτεί κάποιος απ' τους δυο μας και... αντίο βαρεμάρα!

Αλλά από τότε που ήρθε στην τάξη μας ο Κεφτεδομούρης έχουν αλλάξει τα πάντα. Στην αρχή έλεγα ότι θα είναι της φαντασίας μου. Αλλά χτες έγινε το εξής: Ήμουν ακριβώς μπροστά στην είσοδο του σχολείου. **Μόνος μου!** Όπου και να κοιτούσες, δεν υπήρχε κανείς εκτός από μένα. Δε γινόταν να μη με δεις. Και τότε ήρθε προς το μέρος μου ο Βίλης. Και με προσπέρασε λες και υπνοβατούσε. Θέλω να πω, δε νομίζω να τυφλώθηκε ξαφνικά, ούτε και να κουφάθηκε βέβαια.

«Βίλη» ούρλιαξα, αλλά ούτε που γύρισε να με κοιτάξει.

Και αμέσως πίσω απ' αυτόν έρχονταν ο Ζορό και ο Ρούλης, χοροπηδώντας και χαμογελώντας σαν ηλίθιοι.

«Λοιπόν, Λουηλάκο. Πού τον παράτησε η μαμάκα του τον μικρό μας τον Λούη;» ρώτησε ο Ρούλης με μια εκνευριστική ψιθυριστή φωνή. Χωρίς να με προσέξει

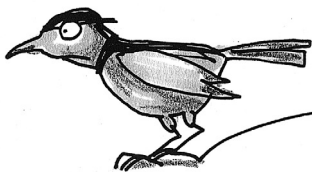
κανείς, άπλωσα εντελώς τυχαία το πόδι μου. Αλλά... δυστυχώς, το γλοιώδες τέρας δεν μπουρδουκλώθηκε.

Αργότερα στην τάξη ο Βίλης ισχυρίστηκε ότι δε με είχε δει. Ειλικρινά. Ότι θα ήταν σκεπτικός ή κάτι τέτοιο. Πολύ ήθελα να τον πιστέψω. Αλλά κάτι δε μου πήγαινε καλά. Και μετά έκανα και τη βλακεία να του πω: «Για να βυθιστείς σε σκέψεις, χρειάζεσαι κι εγκέφαλο!». Και τότε θύμωσε **πραγματικά**. Εεεε... μια πλάκα πήγα να κάνω! Συνέχεια κάναμε τέτοιες πλάκες μεταξύ μας. Και μάλιστα, χαμογέλασα κιόλας, για να δει ότι δεν το έλεγα στα σοβαρά. Αλλά δεν έπαιρνε από λόγια.

Κοίτα τώρα! Το πρωί της Παρασκευής έχει σχεδόν περάσει. Είναι σαν να έχει αρχίσει κιόλας το Σαββατοκύριακο. Ήταν ανάγκη να μου κάνει η Καρακάξα τέτοιο βασανιστήριο;

Η Καρακάξα είναι η δασκάλα μας. Ονομάζεται Κατερίνα Κάξα, αλλά τη λέμε έτσι γιατί ο Τζίμης υποστηρίζει ότι στο σπίτι της ζει μια καρακάξα, κι αυτός ξέρει καλύτερα.

Η αλήθεια είναι ότι μέχρι τώρα μου φαινόταν πο-

λύ καλή, αλλά ακόμα δε με είχε κάνει ρεζίλι μπροστά σε ολόκληρη την τάξη. Κι όλα αυτά επειδή ο «Ζορό» δεν ξέρει να γράφει εκθέσεις. Και τι φταίω εγώ δηλαδή!

Η Καρακάξα κρατάει το τετράδιό του στο χέρι και του χαμογελάει σούπερ φιλικά, έτσι που νομίζεις ότι από στιγμή σε στιγμή θα αρχίσει να του χαϊδεύει το κεφάλι. Μακάρι να το 'κανε!

Αντίθετα, λέει με απαλή φωνή ότι δεν πρέπει να ανησυχεί καθόλου ο Χαράλαμπος κι ότι η ίδια είναι σίγουρη ότι με λίγη εξάσκηση μπορεί να γράψει μια εξαιρετική έκθεση. Σ' αυτό θα έχει την απόλυτη υποστήριξή της. Η φωνή της ακούγεται όπως στις διαφημίσεις για μαλακτικά ρούχων ή για σοκολάτες με γάλα από χαρούμενες αγελάδες. **Τελείως αφύσικη.**

Και μετά λέει ότι θα ήθελε να του δώσει κι ένα παραδειγμα μιας πραγματικά πετυχημένης έκθεσης.

«Λούη, για έλα μπροστά, σε παρακαλώ!» λέει με τη μελιστάλαχτη φωνή της και ταυτόχρονα δεν αφήνει απ' τα μάτια της τη γνωστή μας κεφτεδόφατσα. Μετά μου δίνει ένα χαρτί με μια έκθεση που είχα γράψει εγώ. Την είχε αντιγράψει από το τετράδιό μου, τόσο πολύ της άρεσε. Και τώρα έπρεπε να τη διαβάσω μπροστά σε ολόκληρη την τάξη. Φυσικά, εγώ νομίζω ότι είναι η έκθεση που είχα γράψει τελευταία. Αυτή με τον μπαμπά κι εμένα που κάναμε ορειβασία και με τη ρωγή στους πάγους και το κομμένο σκοινί, όπου παραλίγο να γκρεμοτσακιστούμε ή, τουλάχιστον, να παγώσουμε, και τα όρνια είχαν ήδη αρχίσει να πετάνε σε κύκλους από πάνω μας. Που η σωστική ομάδα φτάνει την τελευταία στιγμή και μας σώζει με κίνδυνο της ζωής της. Είναι φοβερή ιστορία και προσπάθησα πάρα πολύ να τη διηγηθώ έτσι που να σου κόβει την ανάσα όταν τη διαβάζεις. Στην πραγματικότητα, ο μπαμπάς απλά στραμπούληξε τον αστράγαλό του, αλλά η σωστική ομάδα αλήθεια είχε έρθει.

Ποιητική αδειά... Μας το έχει εξηγήσει και η Καρακάξα αυτό.

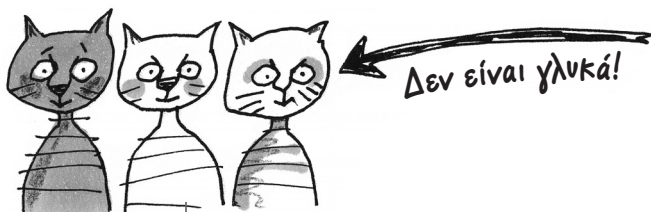
Μόνο αφού διαβάζω αρκετή ώρα καταλαβαίνω ότι είναι τελείως διαφορετική η ιστορία που μου έχει δώσει στο χέρι. Αυτή είναι παμπάλαια. Τουλάχιστον πριν από οχτώ εβδομάδες την είχα γράψει.

«Η καλύτερη στιγμή των διακοπών μου» ήταν το θέμα.

Εγώ φταίω που αυτή τη φορά είχαμε πάει για διακοπές στη γιαγιά και που η γάτα της είχε γεννήσει ακριβώς εκείνη την εποχή τα γατάκια της και που, κατά τα άλλα, δεν έγινε και τίποτα άλλο σ' αυτές τις διακοπές; Οοχ, μια έκθεση ήταν όλη κι όλη και **έπρεπε** να χρησιμοποιήσουμε πολλά επίθετα. Και τι φταίω εγώ που τα μικρά τερατάκια ήταν τόσο καλά και είχαν τόσο μικρούτσικες ροζ μυτούλες και τόσο μαλακή και χνουδωτή γουνίτσα;

Για κακή μου τύχη, η φίλη της Κλειώς, η Πολίνα, έχει τρέλα με τις γάτες. Και για ακόμα χειρότερή μου τύχη, δεν μπορεί να κρατήσει το στόμα της κλειστό, κι όταν τελειώνω την ανάγνωση, φωνάζει «Γλυκούλι!». Γλυκούλι... Εγώ δε χρησιμοποίησα καθόλου αυτή τη λέξη, ποτέ δε θα το έκανα. Αλλά κάτι τέτοιο δεν ενοχλεί τον Χαράλαμπο Φλούφλο τον Κεφτεδομούρη.

«Ήταν πραγματικά **γλυκούλα** ιστορία!» λέει και

χαμογελάει με κακία. Και ο Ρούλης, που μια ζωή τον μιμείται στις χαζομάρες, λέει μέσα από τα δόντια του: «Γλυκούλα ιστορία απ' τον γλυκούλη Λούη!».

Αυτό που ήθελα ήταν να ρίξω με πολλή γλύκα μια σφαλιάρα και στους δυο τους, αλλά δε γινότανε, γιατί μας κοιτούσε η Καρακάξα.

Και τώρα η Καρακάξα έρχεται προς το μέρος μου. Δεν πιστεύω να θέλει να με χαϊδέψει στο κεφάλι; Κάνω ένα βήμα προς τα πίσω. Ήταν ανάγκη το χαζοκαλάθι των αχρήστων να βρίσκεται ακριβώς εκεί που πατάω; Ή μήπως φταίω εγώ που κάποιος είχε ξεφορτωθεί εκεί μέσα τα βρομερά σαπιοαχλάδια του;

Ξαναρχίζουν να γελάνε όλοι μαζί. Μόνο ο Βίλης είναι πιο μαζεμένος και, ευτυχώς, και η Κλειώ.

Αλλά κάντε λίγη υπομονή! Εδώ και καιρό έχω φτιάξει μια μαύρη λίστα με όσους γελάνε σε βάρος μου και όποιος είναι εκεί μέσα κάποια στιγμή θα με βρει μπροστά του. Περίμενε και θα δεις!

Όποιος γελάσει
την έβαψε!

Δεν έχετε ιδέα τι σας περιμένει. Γιατί το γέλιο μόλις απαγορεύτηκε. Δηλαδή, όχι το γέλιο με τους Σίμσονς ή τον Γκούφνυ ή με πραγματικά καλά ανέκδοτα. Αλλά το γέλιο σε βάρος των άλλων, και κυρίως σε βάρος μου. Αυτό έχει απαγορευτεί για τα καλά!

Από δω πέρασε ο μαύρος
εκδικητής του γέλιου!!!